

ԴՈՒՐՍԸ Կ'ԱՆՁՐԵՒԷ

‘Իուրսը կ’անձրեւէ... տրտում է հոգիս...
 Լուսամուտիս քով կանգնած լըռելեայն
 Խաղաղ կը դիտեմ անձրեւը թախծիս,
 Մինչ հոգույս խորքէն մութ ձայներ կու գան....:

Բիւրահոս անձրեւն տափղի նըման
 Երկինքէն ձգուած... ու ձեռք մը անրիծ
 Մատներով բարակ, արքայանըման,
 Կը զարնէ կեանքիս կտորը յուզիչ....:

Օ՛ր բընութեան դու անհուն պաշտամունք,
 Զիչ մ’ալ անձրեւէ հոգույս մէջ ակունդ,
 Եւ իմ ձեռքով, ես, տափղիդ վըրան
 Թող զարնեմ կեանքի թախիծը համայն....:

ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ

«ՁՈՆԱԲԵՐՈՒԹԻՒՆ»

Ձօն Սբ. Յակոբեանց Միաբանութեան

Արեւը երբ պատմուճանուած իր ոսկեթոյր ամպերով,
 ‘Իեռ ճառագում էր հըրափայլ իր երագները վառման,
 Ու դրանցից շողարձակուող ոսկերզմայլ տեսիլքով
 Աբրահամն էր լուռ ընթանում դէպի սիրտը Աստուծոյ:

Չարատարած խոկումներ, ապաշաւանք եւ սոսկում
 Ալեքախուող ու մրկուած իր հոգում...
 Որդեսպան... սոսկ մարդկային զաղափարն էր փոթորկում
 Երկնքի հետ կնքած ուխտի զառամեալ վիշտը սրտում
 Ընթանում էր հաւատալով արդար դատին Աստուծոյ:

Ու հասնելով բարձունքներին աստուածային յայտնութեան
 Ծնկեց համակ նոփրումով, խոնարհութեամբ որպէս արի պարտապան:
 Աստծոյ անլուր կարեկցանքի եւ տխրութեան յանդիման
 Անխռով զգաց պատրանքը իր հայրութեան:

Կողքը դաշոյն, առջեւն որդին պատարագ,
Մենակ էին խաղաղութեան դէմ կանգնած,
Սակայն սիրով պայծառակերպ անձը իր
Նոյն Աբրահամն էր տարածել լեռն ի վար՝
պարտութիւլով անհուն–անձիր երկինքներ:

Պիտի գոհէր երազը իր մարմնացեալ,
Ողջակիզէր մարմինը իր յայտնութեան,
Բայց ներշնչուած խոր հաւատքով անսահման,
Փշրեց հոգու գոռ վահանը տրտմութեան...

Հանեց դաշոյն, հոգին աղօթք միմնչաց.
Եւ այդ պահին երկինքը յոյժ դղրդաց
Հասու դաշոյնը որոտից սուրաց ցած,
Ցասում ըզգաց Աբրահամը սահմուկած:

Որդին՝ որպէս խոստում եւ սերմ մարդկութեան,
Հայրը՝ իբրեւ անժամանակ ատլետական արութեան
Գիրկը ընկման տիեզերքի երանութեան.
Ու ձուլուելով աստուածային վայելքին,
Վարձան առազ ովկիաններում, ու աստղեր՝
Երկինքներում անսահման:

ԶԱՐԵՀ ԱԲՂ. ԿԱԲԱՂԵԱՆ
(Կամսարական)